

ΟΠΩΣ ΤΑ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΚΥΛΟΥΝ

(ποίημα του Γιώργου Λουκά - Ασμήνιο)

Δεν είναι αυτό που νομίζω αυτό που ψάχνω αυτό που χαμένος κοιτώ και δεν βρίσκω
λαχανιασμένος προσπαθώ να πιάσω και κλέβω χρυσό να γεμίσω το καλάθι και το πουγκί μου μα
μάτια προσπαθώ και αυτό αδειάζει όλο και περισσότερο μαζί και η ψυχή μου ο νους μου
σκοτεινιάζει και απογοητευμένος γυρνώ στον καθρέφτη κοιτώ τον εαυτό μου ούτε ένα δάκρυ δεν
τρέχει από τα μαύρα μου μάτια προσπαθώ να νιώσω μια ταλάντωση ζωής ένα ζωηρό χτύπο της
καρδιάς μου μα με νιώθω νεκρό.

Άραγε ζω ή κοιμάμαι;

Αναπολώ τις μέρες που έζησα και ένιωθα αυτό το ζωηρό χτύπο της καρδιάς που σαν πουλί
πετούσα χαρούμενο από τις στέγες των σπιτιών στα άστρα και ακόμη παραπέρα χωρίς να ξέρω
πού πατώ τι προορισμό έχω πού βαδίζω σαν ηλιαχτίδα φωτεινή, τσαχπίνικη με πλήρη τη χαρά
και την περιπέτεια και τώρα αναζητώ αυτόν τον εαυτό τον θέλω πίσω και ας ήμουν μικρός και
ανώριμος και ας έκανα λάθη φτάνω γονατισμένος εδώ και κοιτώ το παρελθόν λες και ήταν κάτι
σαν το ξεχασμένο βιβλίο που, ανοίγοντάς το η σκόνη το έκρυβε και οι αράχνες το ζέσταιναν
αγγίζω το πάτωμα και ούτε σε αυτό νιώθω κάτι μόνο λίγες ζεστές πατημασιές κάποιων που ήδη
φύγαν από τον κόσμο αυτό ή πέρασαν για ένα άλλο σκαλοπάτι αυτής της πυραμίδας
κουμπισμένο σε μια σκαλωσιά έχω το κορμί μου δεν μπορώ να κοιτάξω μπροστά μα δεν μπορώ
να κοιτάξω και πίσω σκύβω το νου την καρδιά ό,τι μου έχει απομείνει απ' αυτό το κουφάρι που
το λένε ναό σώμα σκαρί της ζωής και επικαλούμαι κάτι πιο λαμπερό και από τον ίδιο τον ήλιο
κάτι που είναι τόσο κοντά μου μα δεν το νιώθω δίπλα είναι τόσο δυνατό που σαν μυρμήγκι
περπατώ πάνω του μα δεν το νιώθω. Άραγε, Θεέ μου, θα με συγχωρέσεις άλλη μια φορά; θα με
δεχτείς σα δημιουργημά σου και σαν παιδί που την αγάπη και τη ζεστασιά της συντροφιάς σου
επιζητώ ; έλα και στάσου πάλι δίπλα μου γιατί άρχισα να κρυώνω η καρδιά μου έγινε κρύσταλλο
και το σώμα μου τροφή για λυσσασμένους λύκους αμέσως νιώθω μια φωτιά δίπλα μου θα 'ναι
άνθρωπος ή ο Θεός ο ίδιος σηκώνω το χέρι μου αμυδρά και με τα μουτζουρωμένα μου δάχτυλα
κάτι αγγίζω με διαπερνά ένα ρίγος, μια χαρά στέκομαι ξανά στα πόδια μα μισότυφλος μ' ένα
ζωγραφισμένο χαμόγελο στο πρόσωπό μου πάλι καλά κατάλαβα άγγιξα μια ελπίδα άναψε ο
δαυλός που τόση ώρα είχε σβηστεί και την καπνιά που είχε αφήσει στο περιβάλλον αντικρίζω τον
βγάζω κοντά μου ξαποσταίνοντας δίπλα μου περνούν τώρα άνθρωποι ζωηρές φωνές νιώθω πως
ζω πάλι η ζωή μου δεν τελείωσε χαίρομαι που σηκώθηκαν οι άγκυρες του σκαριού μου και
σήκωσα σημαία, πλήρη για ταξίδι μακρινό με προορισμούς κοντινούς να αντικρίσω πιο
χαρούμενες μέρες χτυπούν καμπάνες είναι Κυριακή σήμερα βγαίνω στην πλατεία και ακούω
χαρούμενες φωνές να λένε καλημέρα λίγο πιο πέρα κάποιοι θα καυγαδίσουν όλα ακούγονται
τόσο όμορφα πόσο υπέροχο είναι να ζεις να αισθάνεσαι πως χτυπά ξανά η καρδιά σου αυτός ο
κόσμος ο υπέροχος, ο παραδεισένιος απόκτησε πάλι ζωή και τα λουλούδια μόλις ξεκίνησαν να
ανθίζουν ένα ευχαριστώ στο Θεό που μας έκανε τόσο υπέροχα όντα ξεκινώντας από την καρδιά
που, αν την δεις καλά, αν τη νιώσεις είναι σαν να σου μιλά φωναχτά λέγοντάς σου μια ιστορία
αληθινή ποιος είσαι τι προορισμό έχεις να κοιτάς τον ουρανό το βράδυ και, όπως τα
συναίσθημα αναπηδούν, έτσι και τα αστέρια και οι πλανήτες μέσα στο σκότος της ψυχής μας

αληθινό φως μόνο ο Θεός μας και εμείς σαν φεγγάρια χωρίς αυτόν δεν ζούμε είμαστε η σελήνη και αυτός ο Ήλιος.

Είναι αυτό που νομίζω ότι ψάχνω... Μελωδία φωταψιών... Σ' ευχαριστώ Θεέ μου που μας έπλασες φεγγάρια...

ΣΥΝΤΟΜΟ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ: Ο Γιώργος Λουκάς γεννήθηκε το 1993 στο Ασμήνιο της Βόρειας Ευβοίας και αποφοίτησε από το Λύκειο Γουβών. Έχει σπουδάσει προγραμματιστής Υπολογιστών και ασχολείται με την ζωγραφική και την ποίηση, ενώ πειραματίζεται και με την σύνθεση ηλεκτρονικής μουσικής. Υπηρετεί προς το παρόν τη στρατιωτική του θητεία.